

Majitel kompletní sbírky medailí z mistrovství světa i extraligy, bývalý útočník české i slovenské reprezentace **MIROSLAV HLINKA** tvrdí:

Titul mistra světa je se zlínským srovnatelný

deník

Daniel Ostrčilík
redaktor

daniel.ostrcilik@denik.cz

Prievidza – Vlastní kompletní sbírku medailí ze světového šampionátu i z české extraligy. Tři mistrovské tituly ze Slovenska i stříbra ze Švédska a Finska. Bývalý hokejový útočník české i slovenské reprezentace **MIROSLAV HLINKA** však s titulem mistra světa z roku 2002 se Slovenskem srovnává jen triumf, jehož se dočkal o dva roky později ve Zlíně. „Jsou na stejné úrovni,“ přesvědčuje 40letý „Čechoslovák“ Miroslav Hlinka v letním mistrovském seriálu Deníku. I tenkrát přesvědčoval, že má Zlín na medaili. Věřte mu. **V čem byl zlínský titul pro vás specifický?**

Zcela upřímně říkám, že parta kolem Larryho Hamrlika, Petra Lešky, Jardy Balašitka a Rosti Vlacha byla výtečná. Přišel jsem vlastně do tohoto týmu. Už jsem mu neměl co dát. Mohl jsem jediné zapadnout. Kluci od začátku sezony hráli jako z partesu, mohl jsem je jen doplnit. Zlín čekal na svůj první titul, lidé žili hokejem a povyk byl všude, kde jsme se objevili. Atmosféra kolem a nálada lidí, kteří tím žili, byla neskuptečná. Ale rozhodně jsem nebyl tím, na kom by tým stál. Jen jsem se zařadil k cestě za úspěchem, který se rýsoval po většinu sezony. Jsem rád, že jsme poslední krok ve finále proti Slavii zvládli. Udolali jsme soupeře, který měl lepší hráčský materiál, finanční zabezpečení a byl favoritem. Velké zlínské srdce bylo tak horké, že jsem si ve finále nepřipouštěl, že nevyhraje. **Jak často vzpomínáte?**

Celkem dost, protože se potkávám s lidmi, kteří si pamatují. Stejně tak s hráči. Měl jsem to štěstí, že kam jsem se pohнул, tam jsem sbíral tituly nebo medaili. Ve Zlíně to bylo o to lepší, že jsem byl kousek od domova. O to více jsem si vše vychutnával. Ať už titul mistra světa se Slovenskem, nebo titul se Zlínem. Pro mě jsou na stejné úrovni. Když totiž dojdete na vrchol, pocit, že jste nejlepší, je skutečně super.

Takže to není tak, že by jeden titul převyšoval druhý?

Ne. Vnímám to tak, že pokud se dostanete do finále na mistrovství světa, na olympiádě nebo v extralize, je to vrchol. Všichni před vámi skončili a jste jako horolezec, který dobývá vrchol hory. Nejlepší se na ni dostane, všichni ostatní jsou pod ním.

Miroslav Hlinka slaví titul společně s dcerkou Vanessou, synem Michalem a manželkou Miroslavou. Foto: archiv Deníku

Jedná se o ten pocit. I ve Zlíně jsem to takhle vnímal. Pokud se dostaneme na samotný konec a bude titul, bude můj premiérový. **Devětkrát jste nastoupil ve finále, čtyřikrát jste v něm vyhrál. Je těžší se do něj dostat, nebo ho pak vyhrát?**

Úplně nejtěžší je titul obhájit. Po jeho zisku vás totiž každý jednoduše bere jako favorita, ačkoliv to během sezony nemusí tak vypadat. Už získat titul je strašně těžké, ale obhájit ho je ještě těžší. Trefil jsem na výbornou partu kluků a už tehdy jsem si myslel, že Zlín by mohl dva nebo tři tituly získat. Byla tam souhra všech okolností, náhod i hráčů, kteří tam působili, že tam šance na další dva tři triumfy byla.

Ačkoliv jste už předtím odehrál v extralize v osmi sezonách 288 zápasů, mistrovský titul jste získal jen ve Zlíně. S jakými povycity jste pohár zvedal nad hlavu?

Třikrát jsem byl v Česku ve finále a pohár jsem neměl. Dívám se na něj a připadálo mi, že se to dá zvládnout. Ale tím, že už jsem měl za sebou titul mistra světa, tak jsem si říkal, že by bylo špatné, kdybych ten velký grál nad hlavu nedostal. To by mě fakt štvalo. Mít kolem sebe blízké a rodinu a před nimi ho unavený držet nad hlavou a říct si jsem nejlepší, je nepopsatelný pocit.

Rodinu jste měl u sebe hned po zápase v kabině, že?

Byla tam dcera Vaneska, manželka, rodiče. Těšilo mě, že jsem k poháru měl blízko i v Pardubicích. Jenže sport je o výhrách a porážkách. Na partu ve Zlíně ale

nezapomenu, dokázali jsme totiž Slavii porazit navzdory tomu, že šla do nové haly. Byli hodně silní, přesto jsme dokázali přes ně najít cestu. **Kde máte medaili?**

Nevím, do minulosti se totiž ne dívám. Jsem rád, když mi úspěchy někdo připomene a pak si vzpomenu, ale život nutí člověka se dívat dopředu. Musíte žít přítomností a budoucností. Minulost vám k ničemu nepomůže. Když byla Vaneska malá, otloukla je o podlahu, když s nimi hrála hokej v baráku. Jsou někde doma hozené, rozhodně ne nikde vystavené. Jsou to nenahraditelné zážitky, měl jsem možnost hrát několikrát finále a vyhrát hodně pohárů, ale všechny úspěchy pomínu. **Jak střídačka prožívá poslední minuty a vteřiny finále? Dá se v té chvíli ještě vůbec soustředit na hokej?**

Už jsme měli možnost rozhodnout, takže se ve vás mísí všelijaké pocity a myšlenky. Konkrétně mně prošlo hlavou, jak jsem odmalička ráno vstával na tréninky. Mnohokrát mě to nebavilo, chtěl jsem s hokejem skončit. Skutečně to bylo na hranici a zvažoval jsem další možnosti. Nevěřil jsem sám sobě. V té chvíli ale zjistíte, že už máte něco za sebou, něco znamená. Soustředil jsem se na to, abych pomohl týmu. Bylo mi jedno, jestli na ledě budu jeden, nebo dvě střídání. Důležitější bylo, abych splnil to, co po mně můj manažer a trenér chtějí. Moje jediná myšlenka

byla, abych ten krásný a těžký pohár měl v rukou. Když jsem viděl fanoušky se žlutými šálami, jak fandili, člověk si rázem uvědomí, že má za ně odpovědnost. Aby je nezklamal, v lepším případě vyhrál před domácím publikem.

Co následné oslavy?

Předchozí sezónu jsem strávil ve Švédsku a hned po ní jsem zamířil do příprav v Rusku a v polovině ledna jsem šel do Zlína. Byl jsem strašně unavený, jelikož jsem posledních 24 měsíců strávil na ledě. Proto jsem si oslavy

CO DNES DĚLÁ MISTR EXTRALIGY 2004 MIROSLAV HLINKA?

„Dělám hravího sportovního manažera ve třetí nejvyšší soutěži na Slovensku v Prievidze. Sháním hráče do našeho týmu, komunikuji s hráči a mám obecně na starost sportovní stránku v klubu. Tento rok bychom rádi postoupili o soutěž výš, proto je s tím spojená spousta práce. Do toho trenéra na hokejových kempech. Stále se pohybují kolem hokeje.“

vychutnával spíš mentálně v myšlenkách, než aktivně. Pak jsem byl sice zklamaný, že jsem ve Zlíně na další sezonu nezůstal, ale to už je hokejový život.

Zmínili jste svůj příchod v polovině ledna 2004 do Zlína z Dynama Moskva. Kontaktoval vás přímo kouč Ernest Bokroš, se kterým se velmi dobře znáte?

Tenkrát jsem měl po návratu z Dynama na výběr jít do Liberce, pražské Slavie a Zlína. Samozřejmě vztahy s Ernestem byly na vysoké úrovni. Trénoval mě v Trenčíně a poté i v reprezentaci. Ještě jako mladík jsem s ním hrával v ácku Dukly Trenčín. **Vzpomenete si, kdy jste se potkali vůbec poprvé?**

Přišel jsem jako sedmnáctiletý do áčka Trenčína, kde on byl už jako sedmadvacetiletý mazák. Přišel jsem do kabiny a viděl tam Dušana Gregora, Ernesta Bokroše, Vladu Hladovského a další, kteří už v té době byli považováni za staré. Byli to i kluci, kteří už v hokeji něco znamenali. Tenkrát jsem byl hodně mladý, byl jsem bažant. Hodně jsem se od nich naučil. Věděl jsem, že musím jít nadoraz, abych se posunul dál, až do té doby, dokud jsem nejzjistil, že mohu z hokeje profitovat.

Už při svém příchodu jste předpovídal, že tým má na medaili. Tušil jste, že to nebylo jen zdvořilostní gesto a fráze?

Když jsem viděl sílu kádru, věděl jsem, že má na medaili. A když jsem to říkal, tajně jsem myslel na titul. Ale rozhodně jsem o tom nebyl přesvědčený. Jsem strašně rád, že se to splnilo. Zlín se držel v tabulce nahoře, při mém příchodu byl druhý a vidina úspěchu byla velká. Navíc Zlín tehdy na historický titul čekal, což by pro mě bylo něco nového. Získat druhý a třetí titul je sice stále pěkné, ale už to není tak nádherné a bezprostřední jako při prvním. Znal jsem Bokroše, proti němuž jsem hrával. Tohle všechno sehrálo velkou roli.

Do Zlína jste z Dynama doslova utekl. Co se stalo?

V Dynamu byla spousta kvalitních hráčů, kteří hráli v NHL. Jenže já jsem příliš prostoru nedostal, ačkoliv si myslím, že jsem byl tenkrát velmi kvalitní hráč.

Nehrál jsem, třebaže jsem za těch pár minut zahrál dobře. Pak jsem se během tří týdnů nedostal do sestavy, proto jsem si řekl, že bude lepší změnit působení. Měl jsem natrénované i sebevědomí, proto jsem chtěl pomoci týmu, který se chtěl dostat nahoru. Odmítl nabídku Liberce, který bojoval o záchranu. Slavie je ve velkém městě, ve kterém jsem už působil. Ale zvolil jsem Zlín, který je kousek od domova. Byl jsem tři roky pryč, takže mi to přišlo vhod a i hokejově jsem si nemohl na nic stěžovat.

Máte dvojí občanství, české i slovenské. Mluvíte slovensky, takže k němu tihnete víc?

Takhle bych to neřekl. Vždycky jsem novinářům tvrdil, že jsem Čechoslovák. Mám půlku krve po tátovi z

Prahy a půlku po mamince Slovence. Reprezentoval jsem už Československou federativní republiku, Českou i Slovenskou, takže jsem byl ve třech národních týmech. Proto to stále beru tak, že jsme jedna země. Až na vzájemné zápasy na mistrovství světa mám v obou zemích spoustu přátel.

Vášim bratrance je Jaroslav Hlinka. Hrávali jste společně na Spartě, ale i proti sobě. Bylo to pro vás zvláštní?

Bylo v tom, že jsme se navzájem odmala navštěvovali. Trávili jsme společně čas na chalupě za Prahou. Bylo to fajn, ale postupem času jsme stárli a dostali jsme se do jed-

tolik jako před pár lety. Mluvílo se dokonce o komplexu, ale je to obyčejný zápas. Lidé musejí pochopit, že i kamarádi nastoupí proti sobě. Je to jině než ostatní zápasy.

V Jokeritu Helsinky jste si zahrál i se slavným Finem Esem Tikkanenem. Jaký to byl hráč a člověk?

Esa byl úplně v pohodě. Ale tenkrát v Jokeritu nechci říct, že hrál špatně, ale už se nevěnoval jiným věcem. Nepředváděl už takové výkony, jaké by měly být. Esa byl ale výjimečný hráč. Zahrál jsem si s ním i v útoku a jako profík k zápasu i tréninku přistupoval stoprocentně. Samozřejmě už neměl výkonnost

BRATRANCI. Miroslav Hlinka (v bílém) se zdraví se svým bratrance Jaroslavem Hlinkou. Hrávali spolu i proti sobě. Foto: Deník

noho mužstva. Hráli jsme spolu v české reprezentaci i proti sobě. Bylo to specifické, ale oba jsme si to užili, protože hrát proti bratrance ve finále na mistrovství světa je super. Máme spolu stále dobrý vztah. Ale takhle to ve sportu bývá. Na společné časy na Spartě rád vzpomínám. **Jak Slováci vnímali derby proti Česku, které je zatím historicky úspěšnější?**

Už to není, jak to bývalo a hovořilo se v novinách. Jak se popisovalo, že jsou zápasy přemotivované a co z toho novináři pořad vytvářeli. Je to stále adrenalin, ale už ne

jako roky předtím. Už to nebylo to pravé ořečové a víc se soustředil na to, co se děje po zápase než na ledě. **V dubnu jste dokonce moderoval televizní zprávy. Jak jste k tomu přišel?**

Už dřív jsem měl nabídky na moderování nebo uvádění televizních zpráv. Znal jsem lidi, kteří mi tvrdili, že moje výkonnost i vizáž by se hodily, tak jsem si to vyzkoušel. Víceméně můj život a povinnosti se týkají jen hokeje. Byla to dobrá zkušenost, ale nepočítám s tím, že bych chtěl pracovat v novinách nebo v televizi jako moderátor.

MEDAILI OČIMA MIROSLAVA HLINKY

REPREZENTACE
stříbro MS 2000. „Hráli jsme proti Česku a věřil jsem, že jsme schopni vyhrát. Zvlášť po zápase, kdy jsme porazili Američany. Ale propadli jsme asi ze strachu. Nezvládli jsme první třetinu, sice jsme pak byli lepší, ale nebylo to ono.“
zlato MS 2002. „Výborné, famózní. Byla to jízda králů. Byli jsme sebevědomí, posílení o spoustu kluků z NHL. Věřil jsem, že zlato můžeme vyhrát, což se podařilo. Měli jsme hodně štěstí, ale i kvalitu, což sehrálo důležitou roli.“

bronz MS 2003. „Bronz byl pro nás zlatý v tom, že jsme porazili Česko. Byli jsme strašně zklamaní, protože jsem věřil, že dvakrát můžeme vyhrát zlato. Ale když jsme porazili Česko, bylo to cennější. Medaile se počítá, ačkoliv pro někoho nebyla zlatá, pro nás byla cenná.“

FEDERÁLNÍ LIGA
zlato 1992 Trenčín. „Bylo to parádní. Byl to první federální a velký titul pro Trenčín. Měli jsme spoustu zkušených kluků. Hráli jsme proti Plzni, kde začínal Martin Straka. U nás začínali Petrovický, Jánoš nebo já. Trochu srovnatelné se zlínským titulem.“

SLOVENSKÁ EXTRALIGA
zlato 1994 Trenčín. „To už bylo něco jiného. Byl to sice titul, ale v menším. Nepovažovali jsme ho za tak velký jako první federální nebo na mistrovství světa.“

zlato 2000 Slovan Bratislava. „Výborný a silný mančaft. Ale už to nebylo to pravé.“

bronz 2011 Banská Bystrica. „To bylo v pohodě. Spousta kluků, kteří nehráli vrcholový hokej, a rázem jsme dosáhli až na medaili. Dalo to spoustu práce a úsilí. Nebylo to ideální, jak bychom si představovali.“

ČESKÁ EXTRALIGA
bronz 1996 Sparta Praha. „Super. Ale proti titulům a úspěchům, které jsme předtím dokázali, to nebylo to pravé ořečové.“

bronz 1997 Sparta Praha. „To samé. Jsou to úspěchy, které by mě ne že nezajímaly, ale jsem z nich spíš zklamaný než nadšený.“

stříbro 2007 Pardubice. „To byla parádní jízda, všechno super. Byla to výborná sezona, ve které nenasvědčovalo nic, že bychom mohli hrát finále. Měli jsme velkou šanci vyhrát. V té době to pro mě bylo těžké, protože jsem byl i kapitán a mančaft, který jsme měli, byl zrozený na zlato. Nakonec jsme skončili druzí, takže velké zklamání.“

Miroslav Hlinka

Narozen: 30. srpna 1972 v Trenčíně. **Premiéry v nejvyšší soutěži:** zápas: 20. 10. 1990 Trenčín – Sparta 5:1. „Byla tam hromadná bitka. Trenér Šupler mě jako sedmáctiletého nepustil do bitky, protože jsem byl jediný junior. Zůstal jsem sedět na mantineli a nemohl jsem zasáhnout.“
gól: 25. kolo 20. 11. 1990 Trenčín – Nitra 7:2. V 54. minutě na 7:2. přihrávali Madový a Hanták. „Šli jsme v situaci dva na jednoho a zakončil jsem.“

